

Sygn. akt II K 274/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący sędzia Marta Przybylska

Protokolant Ilona Pilarczyk

po rozpoznaniu w dniach 12.09.2022 r., 24.10.2022r., 3.11.2022r., 14.11.2022r., 12.12.2022r., 30.01.2023r.

sprawy S. P. s. E. i E. zd. K., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

W okresie od nieustalonego dnia lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S., powiatu (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nas wspólnie zamieszkałą żoną R. P. w ten sposób, że wszczywał awantury w trakcie których krzyczał, poniżał, używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uważanych za obelżywe, wyganiał z domu, groził pozbawieniem życia, popychał, odpychał i szarpał, a także nadzorował i wymuszał zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych,

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

- oskarżonego **S. P.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu, wypełniającego dyspozycję z art. 207 § 1 k.k,
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 2040 (dwa tysiące czterdzieści) złotych tytułem zwrotu zastępstwa procesowego,
- kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

sędzia Marta Przybylska

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 274/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343,			

<p>art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	S. P.	w okresie od nieustalonego dnia lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S., powiatu (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nas wspólnie zamieszkałą żoną R. P. w ten sposób, że wszczywał awantury w trakcie których krzyczał, poniżał, używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uważanych za obelżywe, wyganiał z domu, groził pozbawieniem życia, popychał, odpychał i szarpał, a także nadzorował i wymuszał zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych,	

		tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W sprawie I C 1172/20 Sądu Okręgowego w Kaliszu na skutek uzgodnień stron zapadł wyrok w którym sąd rozwiązał przez rozwód małżeństwo S. P. i R. P. bez orzekania o winie, pozostawił obojgu rodzicom wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi. Sąd orzekł również alimenty na rzecz małoletnich dzieci oraz ustalił sposób korzystania ze wspólnego mieszkania stron położnego w (...). Oskarżonemu sąd przyznał prawo do wyłącznego korzystania z sypialni położonej na piętrze budynku, a pokrzywdzonej z mniejszego pokoju na parterze. Obie strony mają prawo do współkorzystania z pozostałych pomieszczeń.</p> <p>Pokrzywdzona zajmuje obecnie salon, który nie jest zamykany na klucz i dostępny dla oskarżonego .</p>	<p>PROTOKÓŁ</p> <p>Wyrok z dnia 29.09.2022</p>	<p>426 – 427</p> <p>430</p> <p>Akt I C 1172/20</p>	
R. P. w postępowaniu w sprawie przed Sądem Okręgowym w Kaliszu w sprawie I C 1172/20 kontaktowała się ze	Kopia korespondencji	7—17, 191 - 201 akt 5. Ds. 186.2022	

<p>świadkami i przekazywała im okoliczności na jakie mają zwrócić uwagę składając zeznania. Wskazywała też jakie czynności wykona na ich rzecz w zamian za złożone zeznania.</p>			
<p>W dniu 30 grudnia 2019 r. na skutek zawiadomienia pokrzywdzonej wszczęto wobec S. P. procedurę Niebieskiej Karty.</p> <p>R. P. w okresie wskazanym w zarzucie aktu oskarżenia jeden raz wezwała interwencję policji w dniu 29 grudnia 2019 r. Jako powód wskazała nagrywanie jej przez męża i obawę o swoje bezpieczeństwo.</p>	<p>Kopia niebieskiej karty</p> <p>Informacja z (...)</p> <p>Informacja z K.</p>	<p>16-19, 58- 61</p> <p>193</p> <p>291</p>	
<p>Między stronami dochodzi do częstych kłótni na tle spraw życia codziennego min. wychowania dzieci, sposobu ich leczenia oraz rozliczeń finansowych. Strony spierają się między sobą i używają wobec siebie nawzajem słów wulgarnych. Nie dochodzi między nimi do szarpania czy popychania. Opisywane zachowania stron miały miejsce w obecności małoletnich dzieci.</p> <p>W okresie wakacji lipiec/ sierpień 2016 oskarżony uderzył pokrzywdzoną ręką w twarz w czasie powrotu z imprezy okolicznościowej.</p>	<p>Zeznania P. P. (1)</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>Częściowo zeznania R. P.</p> <p>Nagrania</p> <p>Protokół oględzin</p> <p>Zeznania świadków</p> <p>B. S.</p> <p>B. K.</p> <p>M. G.</p> <p>D. D.</p> <p>Ż. K.</p> <p>D. G.</p> <p>A. B. (1)</p>	<p>k. 177 – 178</p> <p>k. 342 - 343</p> <p>26,27, 97, 149 – 150, 232-233</p> <p>47, 329</p> <p>92 – 93</p> <p>50 - 51, 247</p> <p>248</p> <p>249-250</p> <p>250</p> <p>265 – 266</p> <p>266v – 267</p> <p>267</p> <p>267v – 268</p>	

	I. H. A. P. M. W. P. K. D. B. M. K. G. Ż.	268v- 269 269 – 270 281 282 282 131 – 132, 331- 332	
S. P. i R. P. w dniu 2 sierpnia 2012 r. zawarli umowę o rozszerzenie wspólności ustawowej	Kopia umowy	278 - 280	
S. P. ma 44 lata. Ma wykształcenie średnie, z zawodu mechanik. Jest zatrudniony jako kierowca zawodowy z miesięcznym dochodem 2400 zł. Oskarżony ma na utrzymaniu dwie małoletnie córki stron na które łoży świadczenie alimentacyjne. S. P. nie był wcześniej karany.	wyjaśnienia oskarżonego karta karna	342 – 343 203	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	S. P.	w okresie od nieustalonego dnia lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S., powiatu (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nas wspólnie zamieszkałą	

		<p>żoną R. P. w ten sposób, że wszczywał awantury w trakcie których krzyczał, poniżał, używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uważanych za obelżywe, wyganiał z domu, groził pozbawieniem życia, popychał, odpychał i szarpał, a także nadzorował i wymuszał zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych,</p> <p>tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>w okresie od lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S. S. P. wyganiał żonę z domu, groził jej pozbawieniem życia, popychał, odpychał i szarpał.</p> <p>Oskarżony wymuszał wobec R. P. zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych.</p>	<p>Zeznania P. P. (1)</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>Częściowo zeznania R. P.</p> <p>Nagrania</p> <p>Protokół oględzin</p> <p>Zeznania świadków</p> <p>B. S.</p> <p>B. K.</p> <p>M. G.</p> <p>D. D.</p> <p>Ż. K.</p> <p>D. G.</p> <p>A. B. (1)</p> <p>I. H.</p>	<p>k. 177 – 178</p> <p>k. 342 - 343</p> <p>26,27, 97, 149 – 150, 232-233</p> <p>47, 329</p> <p>92 – 93</p> <p>50 - 51, 247</p> <p>248</p> <p>249-250</p> <p>250</p> <p>265 – 266</p> <p>266v – 267</p> <p>267</p> <p>267v – 268</p> <p>268v- 269</p>	

	A. P. M. W. P. K. D. B. M. K. G. Ż.	269 – 270 281 282 282 131 – 132, 331- 332	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego	<p>Oskarżony S. P. na etapie postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie w dniu 12 września 2022 r. odmówił składania wyjaśnień.</p> <p>Ustosunkowując się do zeznań świadków na rozprawie w dniu 30 stycznia 2023 r. wskazał, iż nie znęcał się nad żoną, ani nie używał wobec niej siły fizycznej. Podał, że dochodzi między stronami do kłótni, ale to nie on jest osobą, która je powoduje czy też wszczyna. Zaprzeczył aby użył w stosunku do żony siły fizycznej, czy też aby ją popychał.</p> <p>Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za częściowo wiarygodne. Oskarżony po zapoznaniu się z treścią zeznań</p>	

wszystkich świadków oraz zgromadzonych w sprawie dokumentach starał się przedstawić swoją osobę jako pokrzywdzonego zachowaniem R. P.. Podkreślił, na co wskazywała w zeznaniach jego rodzina, iż zachowanie pokrzywdzonej wobec niego zmieniło się po przepisaniu na nią majątku. Podkreślał fakt spożywania przez żonę alkoholu na imprezach rodzinnych i jej negatywne nastawienie do niego i jego rodziny. S. P. zaprzeczył jakoby uderzył pokrzywdzoną w 2016 r. wskazując wprost, iż to ona wówczas uderzyła jego. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Przeczą im zebrane w sprawie dokumenty oraz zeznania P. P. (1) i pozostałych świadków. Sposób relacjonowania wzajemnych relacji z pokrzywdzoną wskazuje na subiektywne postrzeganie przez oskarżonego rzeczywistości. Z zeznań świadków, w tym bezstronnej G. Ż., wynika bowiem jednoznacznie, iż między stronami dochodziło do wzajemnych nieporozumień i sporów na różnym tle. Doszło też do użycia przez S. P. siły

		wobec pokrzywdzonej w 2016 r.	
	Zeznania R. P.	Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej R. P. za częściowo wiarygodne. Pokrzywdzona tak, jak i oskarżony starała się przedstawić swoje zachowanie w jak najlepszym świetle. Jednocześnie w sposób bardzo subiektywny opisywała zachowania oskarżonego wobec niej i dzieci. Opisując swoje małżeństwo uwypuklała te zachowania męża, których nie akceptowała pomijając przy tym całkowicie swoje zachowania, które mogły być negatywnie odbierane zarówno przez S. P., jak i osoby postronne. Jej zeznania pozostają w sprzeczności z zeznaniami P. P. (1), pozostałych świadków oraz zebranymi w sprawie opiniami psychologicznymi dotyczącymi dzieci.	
	Zeznania P. P. (1)	Sąd uznał zeznania dziecka złożone w trybie art. 185a kpk jako wiarygodne. Córka stron opisała ich wzajemne relacje w domu, w jakich okolicznościach dochodzi między rodzicami do kłótni i jak w takich sytuacjach każde z nich się zachowuje. Świadek wskazał, iż rodzice oboje zaczynają kłótnie podczas których każde z nich używa „brzydkich słów”. P. podała również, iż rodzice kłócą się o małe rzeczy	

		<p>jednak zaprzeczyła aby dochodziło do szarpania czy popychania.</p> <p>Jej zeznania zostały ocenione pod względem wiarygodności w opinii biegłej psycholog M. M.. Biegła wskazała, iż świadek nie ma tendencji do fantazjowania czy konfabulacji. Zgodnie z opinią z dnia 8.10.2021r. P. może odczuwać niepokój, lęk oraz brak poczucia bezpieczeństwa z uwagi na konflikt rodziców.</p>	
	<p>Opinia (...) w sprawie I C 1172/20</p> <p>Opinia biegłej psycholog z 8.10.2021</p>	<p>Sąd uznał za w pełni wiarygodne opinie Opiniodawczego Zespołu (...) przy Sądzie Okręgowym w Kaliszu w sprawie I C 1172/20 Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 17.03.2021 oraz opinię biegłej psycholog z 8.10.2021 dotyczącą P. P. (1). Z opinii tych jednoznacznie wynika, iż między stronami istnieje silny, eskalujący konflikt, który prowadzi do nadmiernego obciążenia emocjonalnego i psychicznego małoletnich. Silne zaangażowanie stron we wzajemny konflikt w sposób znaczący rzutuje na ich funkcjonowanie w rolach rodzicielskich.</p>	
	<p>Zeznania B. S.</p> <p>B. K.</p> <p>M. G.</p>	<p>Sąd uznał zeznania świadków za częściowo wiarygodne. Świadcowie jako rodzina i znajomi stron opisywali wzajemne</p>	

D. D.
Ż. K.
D. G.
A. B. (1)
I. H.
A. P.
M. W.
P. K.
D. B.
M. K.
G. Ż.

relacje stron, które znali głównie z przekazów oskarżonego i pokrzywdzonej. Świadkowie w nieznacznym stopniu mogli bezpośrednio obserwować wzajemne zachowania oskarżonego i pokrzywdzonej w warunkach domowych. W zależności jednak od tego, po czyjej stronie konfliktu się opowiadali wyostrozali zachowania przeciwnej strony starając się jednocześnie pokazać drugą stronę w jak najlepszym świetle. Rodzina i koleżanki R. P. opisywały złe samopoczucie psychiczne pokrzywdzonej w związku z zachowaniem jej męża. Natomiast rodzina i znajomi S. P. wskazywali, iż złe zachowanie pokrzywdzonej wobec oskarżonego wynikało z przepisania na nią majątku przez męża zakreślając przy tym datę 2016 r.

Zdaniem sądu zeznania świadków w zakresie w którym próbują przypisać winę za rozpad małżeństwa jedynie po jednej stronie, uwypuklając jednocześnie negatywne jej zachowania nie mogą być uznane za wiarygodne. Każdy ze świadków chciał bowiem uwiarygodnić twierdzenia czy to oskarżonego, czy też pokrzywdzonej. Podkreślenia przy tym wymaga, iż świadkowie po

		<p>każdej ze stron uwypuklali w swych zeznaniach te same negatywne zachowania czy to S. P. czy też R. P.. Już na etapie postępowania w sprawie o rozwód pokrzywdzona wskazywała na piśmie m.in. B. K., B. S. i A. B. (1) jakie negatywne okoliczności mają podawać w trakcie zeznań wobec S. P.. Krewni S. P. podkreślali okoliczność spożywania na imprezach rodzinnych alkoholu przez pokrzywdzoną oraz wskazywali, iż zachowanie R. P. wobec męża zmieniło się w 2016 r kiedy przepisał na nią majątek. Jak wynika jednak z załączonej umowy fakt ten miał miejsce w 2012 r., a nie w 2016 r. co wyraźnie podkreślali wszyscy członkowie rodziny oskarżonego wskazując na materialne nastawienia pokrzywdzonej wobec oskarżonego.</p> <p>Zeznaniom świadków przeczą zeznania P. P. (1) oraz opinie biegłych psychologów, które to dowody jednoznacznie wskazują na wzajemny, eskalujący konflikt małżeński.</p>	
	<p>Zeznania G. Ż. Zaświadczenie wystawione przez G. Ż.</p>	<p>Sąd uznał zeznania świadka oraz wystawione przez niego zaświadczenie za w pełni wiarygodne. Świadek opisała prowadzoną przez siebie</p>	

		<p>terapię P. P. (1) i spotkania z jej rodzicami w ramach terapii systemowej. Opisała sposób relacjonowania domowej rzeczywistości przez P. oraz problemy zgłaszane nawzajem wobec siebie przez oskarżonego i pokrzywdzoną. Podkreśliła, iż żadne z dzieci nie wypowiedało się negatywnie o rodzicach.</p>	
	Dokumenty	<p>Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Zeznania A. B. (2) i A. G.	Sąd uznał za wiarygodne, lecz nie przedstawiające mocy dowodowej zeznania nauczycielek – wychowawców w klasach, w których uczą się	

		dzieci stron. Świadkowie opisali zachowanie dzieci w środowisku szkolnym i współpracę z rodzicami w ramach obowiązku szkolnego.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
X	3.5. Uniewinnienie		S. P.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>S. P. został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego dnia lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S., powiatu (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nas wspólnie zamieszkałą żoną R. P. w ten sposób, że wszczywał awantury w trakcie których krzyczał, poniżał, używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uważanych za obelżywe, wyganiał z domu, groził pozbawieniem życia, popychał, odpychał i szarpał, a także nadzorował i wymuszał zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.</p> <p>Znęcanie się (art. 207 § 1 k.k.) oznacza działanie albo zaniechanie polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dolegliwych cierpień</p>			

moralnych, powtarzających się albo jednorazowym lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 1982 II KR 5/82 opubl. OSNPG 1982/8/114). Pojęcie „znęcanie się” na gruncie art. 207 k.k. zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2003 r. IV KKN 312/99 opubl. LEX nr 77436) O uznaniu za znęcanie się zachowania sprawiącego ból fizyczny lub dotkliwe cierpienia moralne decyduje ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Termin „znęca się” należy interpretować w dużym stopniu obiektywnie, tzn. dla przyjęcia lub odrzucenia wystąpienia tego znamienia nie jest wystarczające samo odczucie pokrzywdzonego, a miarodajne jest jedynie hipotetyczne odczucie wzorcowego obywatela, czyli człowieka o właściwym stopniu socjalizacji i wrażliwego na krzywdę drugiej osoby. O przyjęciu znęcania się rozstrzygają więc społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych

i kulturowych. W pełni należy zaaprobować stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z 6.08.1996 r., WR 102/96: „O uznaniu za «znęcanie się» zachowania sprawiącego ból fizyczny lub «dotkliwie cierpienia moralne ofiary» powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonej”. Nie można tracić z pola widzenia tego, że wyjściowym warunkiem uznania zachowania sprawcy za realizujące znamiona znęcania jest uznanie – właśnie w perspektywie wzorcowego obywatela – że powoduje ono u ofiary „poważny ból fizyczny lub cierpienie moralne”. Pewne jest to, że za "znęcanie się" w rozumieniu art.207 § 1 k.k. nie można uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary "poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego", ani sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego "znęcania się". Jeżeli bowiem wzajemne zachowania na skutek rozkładu pożycia małżeńskiego polegają na wzajemnym naruszeniu nietykalności i wzajemnym znieważaniu oraz na podejmowaniu czynności, które można określić mianem złośliwego dokuczania - to brak jest podstaw

do przypisywania tylko jednej stronie zamiaru znęcania się. (wyrok SN z 23.09.1992 III KRN 122/92). W doktrynie można się wręcz spotkać ze stanowiskiem, iż zadawanie cierpień moralnych, psychicznych osobie pokrzywdzonej w celu jej udręczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek nie będzie stanowiło "znęcania się" w rozumieniu art. 207 § 1 k.k. skoro nie miały one charakteru działań "dotkliwych" i "ponad miarę", a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia, czy innego naruszenia czci pokrzywdzonego (wyrok SA w Gdańsku z dnia 2 kwietnia 2013 r. w sprawie II AKa 399/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2000 r. w sprawie W 1737/08).

Cechą podmiotową znęcania się jest umyślność, która w zasadzie występuje w postaci zamiaru bezpośredniego, wyrażającego się w chęci wyrządzenia krzywdy fizycznej lub moralnej, dokuczenia, poniżenia itp.
- obojętnie, z jakich pobudek. (por uchwała SN. w sprawie VI KZP

13/75 opubl. OSNKW
1976/7-8/86)

W zakresie oceny, czy zachowanie sprawcy polegało na fizycznym znęcaniu się, należy się zgodzić ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku SN z 6.08.1996 r., WR 102/96, Prok. i Pr. 1997/2, poz. 8, w którym stwierdzono, że „nie można uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary «poważnego bólu fizycznego»” za znęcanie. Znęcanie psychiczne będzie polegać na dręczeniu psychicznym np. przez lżenie, wyszydzanie, straszenie, poniżanie itd. Należy jednak wyraźnie zaznaczyć w kontekście przypisania odpowiedzialności sprawcy za psychiczną postać znęcania się, że zgodnie z tezą 2 uchwały SN z 9.06.1976 r., VI KZP 13/75: „Ustawowe określenie: «znęca się» oznacza działanie lub zaniechanie, polegające na umyślnym zadawaniu [...] dotkliwych cierpień moralnych” (por. także wyrok SN z 6.08.1996 r., WR 102/96). Cytowana powyżej wykładnia Sądu Najwyższego dotycząca znęcania się psychicznego ma swoje zakorzenienie w interpretacji czynności wykonawczej określonej jako „znęcanie się fizyczne lub moralne”, zawartej w art. 246 k.k. z 1932 r. Wskazać bowiem trzeba na stanowisko

zawarte w motywach ustawodawczych Komisji Kodyfikacyjnej do Kodeksu karnego z 1932 r.: „znęcanie się może polegać na [...] sprawianiu ciężkich przykrości moralnych” (zob. W. Makowski, Kodeks..., s. 694; por także S. Glaser, A. Mogilnicki, Kodeks..., s. 790).

W przedmiotowej sprawie niewątpliwe doszło ze strony oskarżonego do naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej w okresie lipca/sierpnia 2016 r. poprzez uderzenie jej przez S. P. ręką w twarz. Sąd nie mógł jednak dokonać oceny prawno - karnej tego zachowania z uwagi na granice aktu oskarżenia wskazane w zarzucie skierowanej do sądu skargi. Granice oskarżenia są zachowane bowiem wtedy, gdy w miejsce czynu (bądź czynów) zarzucanego, w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) można przypisać oskarżonemu czyn ze zmienionym opisem, czy nawet oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka, które stały się podstawą poddania w akcie oskarżenia przejawów jego działalności wartościowaniu z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego. Zarzut opisany w

przedmiotowym akcie oskarżenia nie zawierał opisu zachowań polegających na uderzaniu pokrzywdzonej.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje, zdaniem sądu podstaw do uznania, iż oskarżony S. P. wyczerpał swym zachowaniem znamiona czynu art. 207 § 1 kk. Nie ulega wątpliwości, iż między stronami od 2016 r. dochodziło do nieporozumień małżeńskich na różnym tle, w tym finansowym. Fakt, iż strony nie dochodziły do porozumienia i konflikt silnie eskalował nie daje jednak odstaw do przyjęcia, iż doszło do wyczerpania znamion czynu zabronionego. Nie można bowiem przyjąć, iż wzajemne zachowania na skutek rozkładu pożycia małżeńskiego polegające na wzajemnym znieważaniu oraz na podejmowaniu czynności, które można określić mianem złośliwego dokuczania, że brak jest podstaw do przypisania tylko jednej stronie zamiaru znęcania się. Zarówno oskarżony, jaki pokrzywdzona zachowywali się wobec siebie w negatywny sposób, co gorsza silne zaangażowanie stron we wzajemny konflikt w sposób znaczący rzutowało na ich funkcjonowanie w

rolach rodzicielskich na co zwrócił uwagę (...) w K. w swojej opinii. Naturalną kolejną rzeczą jest też, iż każda ze stron w sposób subiektywny odbierała zachowanie małżonka i relacjonowała je w ten sposób swoim najbliższym traktując siebie w roli pokrzywdzonego. Podkreślić, przy tym należy wyraźnie, iż negatywne zachowania małżonków wobec siebie nie nastawione na celową chęć wyrządzenia dotkliwej i ponad miarę krzywdy fizycznej lub moralnej czy poniżenia, a jedynie przeforsowanie swojego stanowiska nie może być uznawane za wypełnienie znamion czynu z art. 207 § 1 kk. Jeżeli dochodzi do konfliktu między małżonkami, to stanowi on podstawę do rozwiązania małżeństwa, co w tym przypadku nastąpiło, a nie przypisywania odpowiedzialności karnej za czyn zabroniony.

W związku z tym, iż wątpliwości dotyczą samej istoty oskarżenia Sąd uznał za nie udowodnione dokonanie czynu zabronionego przez oskarżonego S. P. i uwzględniając dyrektywę wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu opisanego zarzucie w akcie oskarżenia.

4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2,3	Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 2040 złotych tytułem zwrotu zastępstwa procesowego. Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.	
8. PODPIS		
Sędzia Marta Przybylska		

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 274/22	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji</p>			

zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	S. P.	w okresie od nieustalonego dnia lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S., powiatu (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nas wspólnie zamieszkałą żoną R. P. w ten sposób, że wszczynał awantury w trakcie których krzyczał, poniżał, używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uważanych za obelżywe, wyganiał z domu, groził pozbawieniem życia, popychał, odpychał i szarpał, a także nadzorował i wymuszał zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W sprawie I C 1172/20 Sądu Okręgowego	PROTOKÓŁ	426 – 427	

<p>w Kaliszu na skutek uzgodnień stron zapadł wyrok w którym sąd rozwiązał przez rozwód małżeństwo S. P. i R. P. bez orzekania o winie, pozostawił obojgu rodzicom wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi. Sąd orzekł również alimenty na rzecz małoletnich dzieci oraz ustalił sposób korzystania ze wspólnego mieszkania stron położnego w (...). Oskarżonemu sąd przyznał prawo do wyłącznego korzystania z sypialni położonej na piętrze budynku, a pokrzywdzonej z mniejszego pokoju na parterze. Obie strony mają prawo do współkorzystania z pozostałych pomieszczeń.</p> <p>Pokrzywdzona zajmuje obecnie salon, który nie jest zamykany na klucz i dostępny dla oskarżonego .</p>	<p>Wyrok z dnia 29.09.2022</p>	<p>430</p> <p>Akt I C 1172/20</p>	
<p>R. P. w postępowaniu w sprawie przed Sądem Okręgowym w Kaliszu w sprawie I C 1172/20 kontaktowała się ze świadkami i przekazywała im okoliczności na jakie mają zwrócić uwagę składając zeznania. Wskazywała też jakie czynności wykona na ich rzecz w zamian za złożone zeznania.</p>	<p>Kopia korespondencji</p>	<p>7—17, 191 - 201 akt 5. Ds. 186.2022</p>	

<p>W dniu 30 grudnia 2019 r. na skutek zawiadomienia pokrzywdzonej wszczęto wobec S. P. procedurę Niebieskiej Karty.</p> <p>R. P. w okresie wskazanym w zarzucie aktu oskarżenia jeden raz wezwała interwencję policji w dniu 29 grudnia 2019 r. Jako powód wskazała nagrywanie jej przez męża i obawę o swoje bezpieczeństwo.</p>	<p>Kopia niebieskiej karty</p> <p>Informacja z (...)</p> <p>Informacja z K.</p>	<p>16-19, 58- 61</p> <p>193</p> <p>291</p>	
<p>Między stronami dochodzi do częstych kłótni na tle spraw życia codziennego min. wychowania dzieci, sposobu ich leczenia oraz rozliczeń finansowych. Strony spierają się między sobą i używają wobec siebie nawzajem słów wulgarnych. Nie dochodzi między nimi do szarpania czy popychania. Opisywane zachowania stron miały miejsce w obecności małoletnich dzieci.</p> <p>W okresie wakacji lipiec/ sierpień 2016 oskarżony uderzył pokrzywdzoną ręką w twarz w czasie powrotu z imprezy okolicznościowej.</p>	<p>Zeznania P. P. (1)</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>Częściowo zeznania R. P.</p> <p>Nagrania</p> <p>Protokół oględzin</p> <p>Zeznania świadków</p> <p>B. S.</p> <p>B. K.</p> <p>M. G.</p> <p>D. D.</p> <p>Ż. K.</p> <p>D. G.</p> <p>A. B. (1)</p> <p>I. H.</p> <p>A. P.</p> <p>M. W.</p> <p>P. K.</p> <p>D. B.</p>	<p>k. 177 – 178</p> <p>k. 342 - 343</p> <p>26,27, 97, 149 – 150, 232-233</p> <p>47, 329</p> <p>92 – 93</p> <p>50 - 51, 247</p> <p>248</p> <p>249-250</p> <p>250</p> <p>265 – 266</p> <p>266v – 267</p> <p>267</p> <p>267v – 268</p> <p>268v- 269</p> <p>269 – 270</p> <p>281</p> <p>282</p> <p>282</p>	

	M. K. G. Ż.	131 – 132, 331- 332	
S. P. i R. P. w dniu 2 sierpnia 2012 r. zawarli umowę o rozszerzenie wspólności ustawowej	Kopia umowy	278 - 280	
S. P. ma 44 lata. Ma wykształcenie średnie, z zawodu mechanik. Jest zatrudniony jako kierowca zawodowy z miesięcznym dochodem 2400 zł. Oskarżony ma na utrzymaniu dwie małoletnie córki stron na które łoży świadczenie alimentacyjne. S. P. nie był wcześniej karany.	wyjaśnienia oskarżonego karta karna	342 – 343 203	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	S. P.	w okresie od nieustalonego dnia lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S., powiatu (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nas wspólnie zamieszkałą żoną R. P. w ten sposób, że wszczynał awantury w trakcie których krzyczał, poniżał, używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uważanych za obelżywe, wyganiał z domu, groził pozbawieniem życia,	

		<p>popychał, odpychał i szarpał, a także nadzorował i wymuszał zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych,</p> <p>tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>w okresie od lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S. S. P. wyganiał żonę z domu, groził jej pozbawieniem życia, popychał, odpychał i szarpał.</p> <p>Oskarżony wymuszał wobec R. P. zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych.</p>	<p>Zeznania P. P. (1)</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>Częściowo zeznania R. P.</p> <p>Nagrania</p> <p>Protokół oględzin</p> <p>Zeznania świadków</p> <p>B. S.</p> <p>B. K.</p> <p>M. G.</p> <p>D. D.</p> <p>Ż. K.</p> <p>D. G.</p> <p>A. B. (1)</p> <p>I. H.</p> <p>A. P.</p> <p>M. W.</p> <p>P. K.</p> <p>D. B.</p> <p>M. K.</p>	<p>k. 177 – 178</p> <p>k. 342 - 343</p> <p>26,27, 97, 149 – 150, 232-233</p> <p>47, 329</p> <p>92 – 93</p> <p>50 - 51, 247</p> <p>248</p> <p>249-250</p> <p>250</p> <p>265 – 266</p> <p>266v – 267</p> <p>267</p> <p>267v – 268</p> <p>268v- 269</p> <p>269 – 270</p> <p>281</p> <p>282</p> <p>282</p> <p>131 – 132, 331- 332</p>	

	G. Ż.		
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego	<p>Oskarżony S. P. na etapie postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie w dniu 12 września 2022 r. odmówił składania wyjaśnień.</p> <p>Ustosunkowując się do zeznań świadków na rozprawie w dniu 30 stycznia 2023 r. wskazał, iż nie znęcał się nad żoną, ani nie używał wobec niej siły fizycznej. Podał, że dochodzi między stronami do kłótni, ale to nie on jest osobą, która je powoduje czy też wszczyna. Zaprzeczył aby użył w stosunku do żony siły fizycznej, czy też aby ją popychał.</p> <p>Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za częściowo wiarygodne. Oskarżony po zapoznaniu się z treścią zeznań wszystkich świadków oraz zgromadzonych w sprawie dokumentach starał się przedstawić swoją osobę jako pokrzywdzonego zachowaniem R. P.. Podkreślił, na co wskazywała w zeznaniach</p>	

		<p>jego rodzina, iż zachowanie pokrzywdzonej wobec niego zmieniło się po przepisaniu na nią majątku. Podkreślał fakt spożywania przez żonę alkoholu na imprezach rodzinnych i jej negatywne nastawienie do niego i jego rodziny. S. P. zaprzeczył jakoby uderzył pokrzywdzoną w 2016 r. wskazując wprost, iż to ona wówczas uderzyła jego. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Przeczą im zebrane w sprawie dokumenty oraz zeznania P. P. (1) i pozostałych świadków. Sposób relacjonowania wzajemnych relacji z pokrzywdzoną wskazuje na subiektywne postrzeganie przez oskarżonego rzeczywistości. Z zeznań świadków, w tym bezstronnej G. Ż., wynika bowiem jednoznacznie, iż między stronami dochodziło do wzajemnych nieporozumień i sporów na różnym tle. Doszło też do użycia przez S. P. siły wobec pokrzywdzonej w 2016 r.</p>	
	<p>Zeznania R. P.</p>	<p>Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej R. P. za częściowo wiarygodne. Pokrzywdzona tak, jak i oskarżony starała się przedstawić swoje</p>	

		<p>zachowanie w jak najlepszym świetle. Jednocześnie w sposób bardzo subiektywny opisywała zachowania oskarżonego wobec niej i dzieci. Opisując swoje małżeństwo uwypuklała te zachowania męża, których nie akceptowała pomijając przy tym całkowicie swoje zachowania, które mogły być negatywnie odbierane zarówno przez S. P., jak i osoby postronne. Jej zeznania pozostają w sprzeczności z zeznaniami P. P. (1), pozostałych świadków oraz zebranymi w sprawie opiniami psychologicznymi dotyczącymi dzieci.</p>	
	<p>Zeznania P. P. (1)</p>	<p>Sąd uznał zeznania dziecka złożone w trybie art. 185a kpk jako wiarygodne. Córka stron opisała ich wzajemne relacje w domu, w jakich okolicznościach dochodzi między rodzicami do kłótni i jak w takich sytuacjach każde z nich się zachowuje. Świadek wskazał, iż rodzice oboje zaczynają kłótnie podczas których każde z nich używa „brzydkich słów”. P. podała również, iż rodzice kłócą się o małe rzeczy jednak zaprzeczyła aby dochodziło do szarpania czy popychania.</p> <p>Jej zeznania zostały ocenione pod względem wiarygodności w opinii biegłej psycholog M. M.. Biegła wskazała, iż</p>	

		<p>świadek nie ma tendencji do fantazjowania czy konfabulacji. Zgodnie z opinią z dnia 8.10.2021r. P. może odczuwać niepokój, lęk oraz brak poczucia bezpieczeństwa z uwagi na konflikt rodziców.</p>	
	<p>Opinia (...) w sprawie I C 1172/20</p> <p>Opinia biegłej psycholog z 8.10.2021</p>	<p>Sąd uznał za w pełni wiarygodne opinie Opiniodawczego Zespołu (...) przy Sądzie Okręgowym w Kaliszu w sprawie I C 1172/20 Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 17.03.2021 oraz opinię biegłej psycholog z 8.10.2021 dotyczącą P. P. (1). Z opinii tych jednoznacznie wynika, iż między stronami istnieje silny, eskalujący konflikt, który prowadzi do nadmiernego obciążenia emocjonalnego i psychicznego małoletnich. Silne zaangażowanie stron we wzajemny konflikt w sposób znaczący rzutuje na ich funkcjonowanie w rolach rodzicielskich.</p>	
	<p>Zeznania B. S.</p> <p>B. K.</p> <p>M. G.</p> <p>D. D.</p> <p>Ż. K.</p> <p>D. G.</p> <p>A. B. (1)</p> <p>I. H.</p>	<p>Sąd uznał zeznania świadków za częściowo wiarygodne. Świadcowie jako rodzina i znajomi stron opisywali wzajemne relacje stron, które znali głównie z przekazów oskarżonego i pokrzywdzonej. Świadcowie w nieznacznym stopniu mogli bezpośrednio obserwować wzajemne zachowania oskarżonego</p>	

A. P.
M. W.
P. K.
D. B.
M. K.
G. Ż.

i pokrzywdzonej w warunkach domowych. W zależności jednak od tego, po czyjej stronie konfliktu się opowiadali wyostrozali zachowania przeciwnej strony starając się jednocześnie pokazać drugą stronę w jak najlepszym świetle. Rodzina i koleżanki R. P. opisywały złe samopoczucie psychiczne pokrzywdzonej w związku z zachowaniem jej męża. Natomiast rodzina i znajomi S. P. wskazywali, iż złe zachowanie pokrzywdzonej wobec oskarżonego wynikało z przepisania na nią majątku przez męża zakreślając przy tym datę 2016 r.

Zdaniem sądu zeznania świadków w zakresie w którym próbują przypisać winę za rozpad małżeństwa jedynie po jednej stronie, uwypuklając jednocześnie negatywne jej zachowania nie mogą być uznane za wiarygodne. Każdy ze świadków chciał bowiem uwiarygodnić twierdzenia czy to oskarżonego, czy też pokrzywdzonej. Podkreślenia przy tym wymaga, iż świadkowie po każdej ze stron uwypuklali w swych zeznaniach te same negatywne zachowania czy to S. P. czy też R. P.. Już na etapie postępowania w sprawie o rozwód pokrzywdzona wskazywała na piśmie m.in. B. K., B. S.

		<p>i A. B. (1) jakie negatywne okoliczności mają podawać w trakcie zeznań wobec S. P.. Krewni S. P. podkreślali okoliczność spożywania na imprezach rodzinnych alkoholu przez pokrzywdzoną oraz wskazywali, iż zachowanie R. P. wobec męża zmieniło się w 2016 r kiedy przepisał na nią majątek. Jak wynika jednak z załączonej umowy fakt ten miał miejsce w 2012 r., a nie w 2016 r. co wyraźnie podkreślali wszyscy członkowie rodziny oskarżonego wskazując na materialne nastawienia pokrzywdzonej wobec oskarżonego.</p> <p>Zeznaniom świadków przeczą zeznania P. P. (1) oraz opinie biegłych psychologów, które to dowody jednoznacznie wskazują na wzajemny, eskalujący konflikt małżeński.</p>	
	<p>Zeznania G. Ż. Zaświadczenie wystawione przez G. Ż.</p>	<p>Sąd uznał zeznania świadka oraz wystawione przez niego zaświadczenie za w pełni wiarygodne. Świadek opisała prowadzoną przez siebie terapię P. P. (1) i spotkania z jej rodzicami w ramach terapii systemowej. Opisała sposób relacjonowania domowej rzeczywistości przez P. oraz problemy zgłaszane nawzajem wobec siebie przez</p>	

		oskarżonego i pokrzywdzoną. Podkreśliła, iż żadne z dzieci nie wypowiedało się negatywnie o rodzicach.	
	Dokumenty	Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Zeznania A. B. (2) i A. G.	Sąd uznał za wiarygodne, lecz nie przedstawiające mocy dowodowej zeznania nauczycielek – wychowawców w klasach, w których uczą się dzieci stron. Świadcowie opisali zachowanie dzieci w środowisku szkolnym i współpracę z rodzicami w ramach obowiązku szkolnego.	

3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach umorzenia postępowania			
X	3.5. Uniewinnienie		S. P.
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
<p>S. P. został oskarżony o to, że w okresie od nieustalonego dnia lipca 2016r., do dnia 13 maja 2021r., w miejscowości S., powiatu (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nas wspólnie zamieszkałą żoną R. P. w ten sposób, że wszczywał awantury w trakcie których krzyczał, poniżał, używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uważanych za obelżywe, wyganiał z domu, groził pozbawieniem życia, popychał, odpychał i szarpał, a także nadzorował i wymuszał zachowania w kwestii korzystania z posiadanych zasobów ekonomicznych, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.</p> <p>Znęcanie się (art. 207 § 1 k.k.) oznacza działanie albo zaniechanie polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dolegliwych cierpień moralnych, powtarzających się albo jednorazowym lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8</p>			

lutego 1982 II KR 5/82 opubl. OSNPG 1982/8/114). Pojęcie „znęcanie się” na gruncie art. 207 k.k. zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2003 r. IV KKN 312/99 opubl. LEX nr 77436) O uznaniu za znęcanie się zachowania sprawiającego ból fizyczny lub dotkliwe cierpienia moralne decyduje ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Termin „znęca się” należy interpretować w dużym stopniu obiektywnie, tzn. dla przyjęcia lub odrzucenia wystąpienia tego znamienia nie jest wystarczające samo odczucie pokrzywdzonego, a miarodajne jest jedynie hipotetyczne odczucie wzorcowego obywatela, czyli człowieka o właściwym stopniu socjalizacji i wrażliwego na krzywdę drugiej osoby. O przyjęciu znęcania się rozstrzygają więc społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych i kulturowych. W pełni należy zaaprobować stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z 6.08.1996 r., WR 102/96: „O uznaniu za «znęcanie się»

zachowania sprawiającego ból fizyczny lub «dotkliwe cierpienia moralne ofiary» powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonej». Nie można tracić z pola widzenia tego, że wyjściowym warunkiem uznania zachowania sprawcy za realizujące znamiona znęcania jest uznanie – właśnie w perspektywie wzorcowego obywatela – że powoduje ono u ofiary „poważny ból fizyczny lub cierpienie moralne”. Pewne jest to, że za "znęcanie się" w rozumieniu art.207 § 1 k.k. nie można uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary "poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego", ani sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego "znęcania się". Jeżeli bowiem wzajemne zachowania na skutek rozkładu pożycia małżeńskiego polegają na wzajemnym naruszeniu nietykalności i wzajemnym znieważaniu oraz na podejmowaniu czynności, które można określić mianem złośliwego dokuczania - to brak jest podstaw do przypisywania tylko jednej stronie zamiaru znęcania się. (wyrok SN z 23.09.1992 III KRN 122/92). W doktrynie można się wręcz spotkać ze stanowiskiem,

iż zadawanie cierpień moralnych, psychicznych osobie pokrzywdzonej w celu jej udręczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek nie będzie stanowiło "znęcania się" w rozumieniu art. 207 § 1 k.k. skoro nie miały one charakteru działań "dotkliwych" i "ponad miarę", a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia, czy innego naruszenia czci pokrzywdzonego (wyrok SA w Gdańsku z dnia 2 kwietnia 2013 r. w sprawie II AKa 399/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2000 r. w sprawie W 1737/08).

Cechą podmiotową znęcania się jest umyślność, która w zasadzie występuje w postaci zamiaru bezpośredniego, wyrażającego się w chęci wyrządzenia krzywdy fizycznej lub moralnej, dokuczenia, poniżenia itp. - obojętnie, z jakich pobudek. (por uchwała SN. w sprawie VI KZP 13/75 opubl. OSNKW 1976/7-8/86)

W zakresie oceny, czy zachowanie sprawcy polegało na fizycznym znęcaniu się, należy się zgodzić ze stanowiskiem

wyrażonym w wyroku SN z 6.08.1996 r., WR 102/96, Prok. i Pr. 1997/2, poz. 8, w którym stwierdzono, że „nie można uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary «poważnego bólu fizycznego»” za znęcanie. Znęcanie psychiczne będzie polegać na dręczeniu psychicznym np. przez lżenie, wyszydzanie, straszenie, poniżanie itd. Należy jednak wyraźnie zaznaczyć w kontekście przypisania odpowiedzialności sprawcy za psychiczną postać znęcania się, że zgodnie z tezą 2 uchwały SN z 9.06.1976 r., VI KZP 13/75: „Ustawowe określenie: «znęca się» oznacza działanie lub zaniechanie, polegające na umyślnym zadawaniu [...] dotkliwych cierpień moralnych” (por. także wyrok SN z 6.08.1996 r., WR 102/96). Cytowana powyżej wykładnia Sądu Najwyższego dotycząca znęcania się psychicznego ma swoje zakorzenienie w interpretacji czynności wykonawczej określonej jako „znęcanie się fizyczne lub moralne”, zawartej w art. 246 k.k. z 1932 r. Wskazać bowiem trzeba na stanowisko zawarte w motywach ustawodawczych Komisji Kodyfikacyjnej do Kodeksu karnego z 1932 r.: „znęcanie się może polegać na [...] sprawianiu ciężkich przykrości

moralnych” (zob. W. Makowski, Kodeks..., s. 694; por także S. Glaser, A. Mogilnicki, Kodeks..., s. 790).

W przedmiotowej sprawie niewątpliwe doszło ze strony oskarżonego do naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej w okresie lipca/sierpnia 2016 r. poprzez uderzenie jej przez S. P. ręką w twarz. Sąd nie mógł jednak dokonać oceny prawno - karnej tego zachowania z uwagi na granice aktu oskarżenia wskazane w zarzucie skierowanej do sądu skargi. Granice oskarżenia są zachowane bowiem wtedy, gdy w miejsce czynu (bądź czynów) zarzuconego, w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) można przypisać oskarżonemu czyn ze zmienionym opisem, czy nawet oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka, które stały się podstawą poddania w akcie oskarżenia przejawów jego działalności wartościowaniu z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego. Zarzut opisany w przedmiotowym akcie oskarżenia nie zawierał opisu zachowań polegających na uderzaniu pokrzywdzonej.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie

daje, zdaniem sądu podstaw do uznania, iż oskarżony S. P. wyczerpał swym zachowaniem znamiona czynu art. 207 § 1 kk. Nie ulega wątpliwości, iż między stronami od 2016 r dochodziło do nieporozumień małżeńskich na różnym tle, w tym finansowym. Fakt, iż strony nie dochodziły do porozumienia i konflikt silnie eskalował nie daje jednak odstaw do przyjęcia, iż doszło do wyczerpania znamion czynu zabronionego. Nie można bowiem przyjąć, iż wzajemne zachowania na skutek rozkładu pożycia małżeńskiego polegające na wzajemnym znieważaniu oraz na podejmowaniu czynności, które można określić mianem złośliwego dokuczania, że brak jest podstaw do przypisania tylko jednej stronie zamiaru znęcania się. Zarówno oskarżony, jaki pokrzywdzona zachowywali się wobec siebie w negatywny sposób, co gorsza silne zaangażowanie stron we wzajemny konflikt w sposób znaczący rzutował na ich funkcjonowanie w rolach rodzicielskich na co zwrócił uwagę (...) w K. w swojej opinii. Naturalną kolejną rzeczą jest też, iż każda ze stron w sposób subiektywny odbierała zachowanie małżonka i relacjonowała je w ten

sposób swoim najbliższym traktując siebie w roli pokrzywdzonego. Podkreślić, przy tym należy wyraźnie, iż negatywne zachowania małżonków wobec siebie nie nastawione na celową chęć wyrządzenia dotkliwej i ponad miarę krzywdy fizycznej lub moralnej czy poniżenia ,a jedynie przeforsowanie swojego stanowiska nie może być uznawane za wypełnienie znamion czynu z art. 207 § 1 kk. Jeżeli dochodzi do konfliktu między małżonkami, to stanowi on podstawę do rozwiązania małżeństwa, co w tym przypadku nastąpiło, a nie przypisywania odpowiedzialności karnej za czyn zabroniony.

W związku z tym, iż wątpliwości dotyczą samej istoty oskarżenia Sąd uznał za nie udowodnione dokonanie czynu zabronionego przez oskarżonego S. P. i uwzględniając dyrektywę wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu opisanego zarzucie w akcie oskarżenia.

**4. KARY, ŚRODKI
KARNE, PRZEPADEK,
ŚRODKI
KOMPENSACYJNE
I ŚRODKI ZWIĄZANE
Z PODDANIEM
SPRAWCY PRÓBIE**

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2,3	Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz		

	<p>oskarżonego kwotę 2040 złotych tytułem zwrotu zastępstwa procesowego.</p> <p>Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.</p>
8. PODPIS	
Sędzia Marta Przybylska	